

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα παλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμὴ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Μηνὸς Γεννάου δεκαεννιά,
Ἀπόκρηα, φτώχεια καὶ ζητιανιά.

Νούμερο πενήντα δύο,
κι' ὄλο ἄδειο τὸ Ταμεῖο.

Ἄρθρον γενικὸν περιληπτικόν.

Ὁ Νικόλαον εἰς τὴν βουλὴν σπουδαίως συζητεῖται...
ὁ Νικόλαον! τὸ ζήτημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας!
καὶ ἡ Ἑλλάς δοξάζεται καὶ ἱκανοποιεῖται
ἀπὸ τοῦ ἔθνους τοὺς φρουροὺς καὶ προσφιλεῖς πατέρας.
Ὁ Νικόλαον! καθεὶς γι' αὐτὸν θά 'πῆ καὶ τὰ δικά του,
κι' ἐμεῖς ἔβαρεθήκαμε ν' ἀκοῦμε τὸνομά του.

Κι' ἐνῶ πηγαίνουν' στοὺς χοροὺς πολλοὶ προσκεκλημένοι
καὶ λουλουδίζουσι καὶ πετοῦν ἀμφοτέρω τὰ φύλα,
προβάλλουσι ἔξω γιὰ λεπτὰ πολλοὶ μουντζουρωμένοι,
τὰ ἔακουσμένα ῥόπαλα κι' ἡ πηδηκτὴ καμήλα.
Καὶ δὸς του πρὶν θεάματα καὶ τῶν μαγκῶν ἀντάρας,
καὶ περιέργων συρροὴ καὶ δίσκοι γιὰ δεκάρας.

Γιὰ ἕναν Ἀγγλο ἡ πατρίς καιρῶς προσεβλήθη,
καὶ τὸνομά μας ἔγινε ῥεντίκολο καὶ πάλι...
αἱ ὁποῖοι ἔχει Ἑλληνοὺς καρδίαν εἰς τὰ στήθη
πρέπει γι' αὐτὸν τὸν Νικόλαον τὸν ἄμπακονά ψάλη.
Ἐμπρός! κρυφὰ καὶ φανερὰ κτυπάτε τὴν Ἀγγλίαν,
καὶ ὄλοι γιὰ τὸν Νικόλαον κρατεῖτε συναυλίαν.

Κι' ἐνῶ ἡ Ἀποκρηὰ τρελλὴ μέσα 'στοὺς δρόμους τρέχει
καὶ τοὺς κατοίκους προσκαλεῖ εἰς τὸ μασκαραλῆν,
τὸ ἔρημον Ταμεῖόν μας οὔτε λεπτὸ δὲν ἔχει
καὶ ὁ Ταμίας πουθενά δὲν δίνει χαρτζηλίκι.
Κατήφεια καὶ κοπετὸς 'στῶν Ἀθηνηῶν τὴν πόλι...
πολλοὶ πενθοῦν γιὰ θάνατο καὶ ἀπὸ φτώχεια ὄλοι.

Ἐμπρός! μὴ φείδεσθε φωνῆς καὶ ὕβρεων καὶ ψόγων,
ἔμπρος κατὰ τοῦ Νικόλαον καὶ τῆς Ἀγγλίας ὄλης!
μὴ φείδεσθε ὀητορικῶν ἐξάψεων καὶ λόγων,
κι' ἄς κάμῃ διαδήλωσιν τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις.
Βαρεῖτε κατακέφαλα τὴν μαύρην Ἀλβιόνα,
νὰ τὸ θυμάται πρὶν κι' αὐτὴ 'στὸν ἄπαντα αἰῶνα.

Κι' ἐμᾶς, ὅπου δὲν ἔχομε ποτὲ λισιβερίσι,
ποῦ τοῦ Ῥωμηοῦ ἡ πρόσδος πρὸς τὸ παρὸν μᾶς φθάνει
καὶ μένομε ἀξένοιαστοὶ 'στὴν πρὶν μεγάλη κρῖσι,
ἡ φτώχεια ἡ σημερινὴ ἐντύπωσι μᾶς κάνει.
Γιὰ τοῦτο δανειζόμεθα καὶ φράκα τοῦ Λαμπίκη,
καὶ ὄρεξι δὲν ἔχομε γιὰ τὸ μασκαραλῆν.

Κι' ἐνῶ κατὰ τοῦ Νικόλαον κραυγὰς ἀκοῦς ἀγρίας,
εἰς τὸ Παλάτι δίδονται λαμπρότατοι χοροί,
κι' ὁ βασιλεὺς μὲ ὄλας μας χοροῦσι τὰς κυρίας
καὶ μὲ τὴν νέαν δούκισσαν Τασσέ-Δέ-Παζερῆ.
Ἄλλὰ καὶ ἡ Τραούτμεβεργ μωσχοβολεῖ σὰν κρῖνος,
κι' ὁ Νικόλαον;... μὲς 'στὸ χορὸ εὐρίσκεται κι' ἐκεῖνος.

Κι' ἐνῶ καθεὶς γιὰ τὸν παρὰ νυχθημερὸν φωνάζει
καὶ βλέπει τὸσον κατηφείς τοὺς πατριώτας ὄλους,
αἰφνης ὁ Ναυαρχος Λεῖβεν μὲ μιά φωνὴ προστάζει
εὐθύς νὰ ἐξοπλισωμεν τοὺς ἐθνικοὺς μας στόλους.
Ὅμως αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ πῶς τοῦρθε δὲν τὸ ξέρω,
καὶ οἱ σὲς σκεφθῆτε, κύριοι, διὰ τὰ περαιτέρω.

